

פרק א' משהו טוב

עטרי ניגבה את המצח שלה בקצה השרוול. קיץ עכשיו, או חורף? אומרים שסתיו, ובכל זאת חם לה ומזיע. השמש עקשנית כל כך. הלוואי שהיא כבר תזוז ותפנה מקום לעננים של גשם! הילקוט התנדנד לה על הגב, ימין, שמאל, קדימה ואחור. הוא היה כבד. ספרי הלימוד בכיתה ג' הם רציניים כאלה וכבדים. וגם שיעורי הבית.

כשנזכרה עטרי בשיעורי הבית הילקוט נהיה לה עוד יותר כבד. היא הייתה עייפה, כל כך ורעבה כל כך, שפתאום התגלשה לה מחשבה מוזרה לראש: הלוואי שאמא לא הספיקה לבשל. הלוואי שהייתה לה המון עבודה בפעוטון, או שהייתה

צריכה לנסוע לסידורים, ולא היה לה זמן לבשל אז היא קנתה קופסת פסטרמה או נקניקיות רגילות, קופסת תירס ומלפפון כמוץ ולחמניות טריות כאלה, רכות כמו כריות מלאות בנוצות. מהקונדיטוריה.

עטרי ליקקה את השפתיים. גם פלאפל בפיתה לא אכפת לה לאכול, או פיצה טרייה כזו, מהחנות, עם המון חוטים של גבינה צהובה שנמתחת מסביב כמו מסטיק. עם זיתים ירוקים ורוטב, ופחית קוקה קולה ליד.

עטרי בלעה את הרוק. החלומות היו ממש טעימים. בזכותם היא הגיעה מהר הביתה. כבר במדרגות התכווץ החלום שלה, נפל על הרצפה ונמעך כמו כדור בצק קטן ששכחו להכניס אותה לתנור.

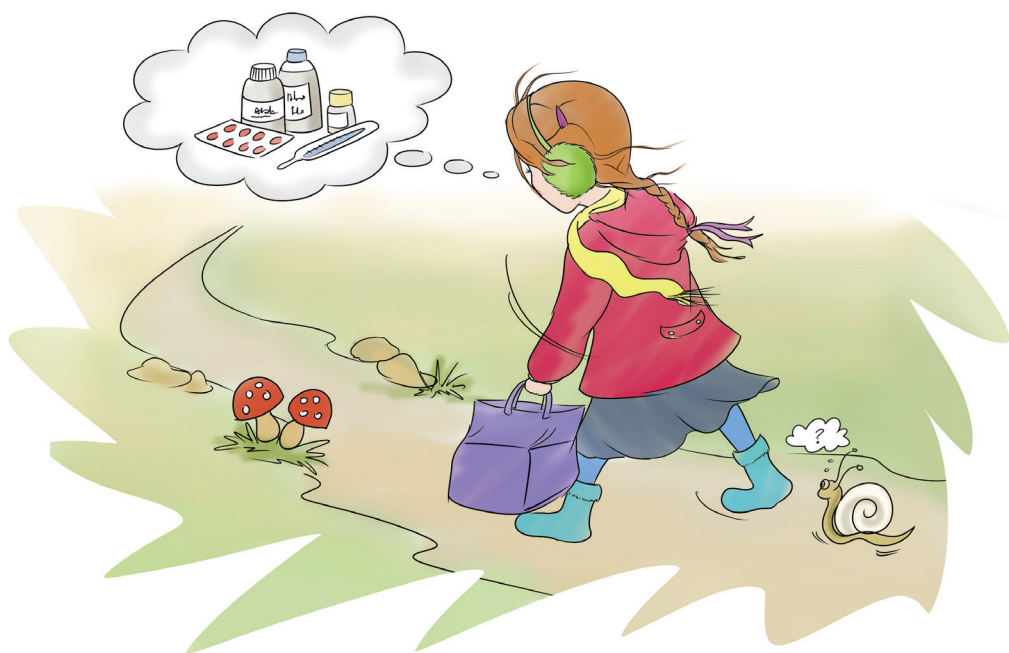
חדר המדרגות היה מלא בריחות חמים ועמוסים, מהבילים כאלה, מלאים במלח ובפפריקה מתוקה ובקוביות בצל מטוגן. אלו ריחות מהבית שלי! ידעה עטרי. גם היום אשאר רעבה.

היא פתחה את הדלת בתנופה. אמא חייכה אליה מהמטבח, שאלה מה שלומה, הסתכלה על הילקוט הכבד התלוי עליה בעייפות, ועל הפנים האדומות והמזיעות שלה וכיבדה אותה בשלוק קפוא.

השלוק החייה אותה. עטרי אמרה יפה תודה ונכנסה עם הילקוט השמן לחדר הילדים. אולי כדאי להתחיל עכשיו את שיעורי הבית, כשדודי ואלישבע שקועים עדיין בתוך הצלחות.

היא פתחה במאמץ את הרוכסן, דף מלא בתרגילי חשבון היה שם, מקומט ומסכן, תקוע בין השיניים של הרוכסן. אף אחד במשפחה שלי לא שלומפר כמוני! חשבה עטרי, והלב שלה התקמט קצת, כמו דף החשבון ההוא.

”עטרי, את באה לאכול?” הקול של אמא הגיע מהמטבח.

עטרי עזבה את הילקוט והלכה לה כמו קשישה עייפה אל ריח האוכל במטבח, משתדלת לא לנשום יותר מדיי. "האוכל שלך מתקרר." אמרה אמא והצביעה על מרק אדום שאטריות מסולסלות שחו בו כמו דגים קטנים. המרק עוד מילא, אמרה עטרי לעצמה. גם האטריות לא נוראיות כל כך, אבל קוביות הבצל... נו באמת, איך אפשר לבקש ממנה לטעום אותן בכלל? "אני לא רעבה." היא נאנחה, והסתכלה על השיש. אולי יש שם איזו עוגה טובה או עוגייה או בייג'לה. אמא הסתכלה עליה. "את חיוורת, ואת נראית רעבה מאד." הייתה דאגה בקול שלה, "אני חושבת שאת צריכה בדיקות דם."

אוי לא! דקירה של בדיקת דם, זה דבר גרוע יותר מקוביות של בצל. התיישבה עטרי ליד השולחן, הכניסה את הכף לצלחת, ובלעה לאט את המרק האדום. "יש עוד משהו?" שאלה את אמא. "יש קוביות חזה עוף עם ירקות מוקפצים." אמרה אמא. עטרי הכניסה בכוח עוד כף מרק לפה, ואמא השתכנעה שהיא שבעה לגמרי.

חזרה אל חדר הילדים. הילקוט היה מלא בדפים שלא נדבקו למקום שלהם, בדיוק היום נגמר לה הדבק ומחר עושה המורה בדיקת ילקוטים.

עטרי התיישבה בלי כוח על המיטה המסודרת, והחזיקה את הראש הכואב. מאיפה מתחילים לסדר את הבלגן הזה? ופתאום הוא הגיע אליה, רענן ועליז ושמח, נשפך כמו קולה קר מתוך בקבוק שניערו אותו חזק, עם 'ריש' מתגלגלת וצחוק מתגלגל עוד יותר.

הקול של חנה אסתר, בת הדודה הכי חמודה והכי אמריקאית בעולם!

יכול להיות שהיא הגיעה לביקור?

עטרי חייכה חיוך ראשון. משהו טוב קורה בבית הזה, סוף סוף.

פרק ב' לא רוצה לחנך

עטרי קפצה מהמיטה בבת אחת, הילקוט התגלגל אחריה ונפל על הרצפה, כמה ספרים נשפכו ממנו, וכמה דפים חסרי שם התקמטו עוד יותר. אבל לה לא היה אכפת. חנה אסתר הגיעה לביקור, זה מה שמעניין עכשיו!
"שלום!" אמרה לה עטרי מפתח המטבח וקצת התביישה. בכל זאת חנה אסתר היא בחורה גדולה וגבוהה, והיא סתם ילדה קטנה של גימל.

"ממממ..." מלמלה חנה אסתר ולגמה עוד כף של מרק. "אין משיחין בשעת הסעודה." אמרה בין כף אחת לשנייה והסתכלה על אמא. "אבל תמר, אני לא יכולה לא לגיד לך. האוכל שלך

דלישס! דלישס כל כך, שהוא מחמם את כל העצמים שלי, ומכניס להם טעם של בית!" עטרי הסתכלה מרותקת על חנה אסתר ועל ה"עצמים" המחוממים שלה.

היא המשיכה ללגום מהמרק בתיאבון כזה, כמו שעטרי לוגמת שלוקים, או גלידה בטעם יוגורט תותים. איך היא יכולה? היא המשיכה להסתכל מרותקת על הכף של חנה אסתר. חנה אסתר הסתכלה עליה בחזרה ופתאום היא עצרה. מבוהלת.

"תמר, נראה לי שעטרי שלך רעבה! אולי בגלל אני לקחתי את האוכל שלה. תראי איך היא חיוורת! ולמה היא לא אוכלת? יש לך בכלל מספיק מאכלות? גם אתם מסתכלים עליי, דודי ואלישבע. כאילו בלעתי לכם את כל הטש'יקן." חנה אסתר התרוממה, מבט מזועזע בעיניים שלה.

"אני חוזרת הרגע לסמינר שלי. לא התכוונתי לגזול את כל המאכלות שלכם!" אמרה. עטרי הרגישה שהיא כבר לא יכולה. הצחוק השפריץ לה מתוך הפה, והעיניים. היא החזיקה את הבטן וצחקה, וצחקה וצחקה. אמא הסתכלה על הסירים וחייכה, ודודי ואלישבע הסתכלו מרותקים, כאילו הייתה כאן הצגה חיה.

רק חנה אסתר לא צחקה. היא הסתכלה על אמא ועל עטרי בפנים מסמיקות ומאד מתביישות. "אמרתי משהו לא טוב?" שאלה, והתיישבה בחזרה ליד הצלחת. "לא יפה לצחוק ככה על בנאדם, עטרי. זה יכול ממש ממש להכלים." עטרי הניחה את הידיים על הפה, כדי שהצחוק לא ימשיך להתגלש החוצה בלי רשות. אמא הניחה יד על הכתף שלה. "לא צחקנו עלייך, חנה אסתר. חלילה וחס!" היא אמרה לה והצביעה על הסירים.

"את מוזמנת להסתכל לתוך הסירים ולראות כמה הם מלאים!" חנה אסתר התקרבה אל הסירים והציצה פנימה. "וואו! את

ספיישל בלעבוסטע!" עכשיו היא טפחה על הכתף של אמא, חזק וכואב, אבל בכל זאת אמא חייכה. "בכל יום את מבשלת הרבה כל כך? כל יום אוכל טרי?" אמא הנהנה. "הבנים חוזרים מאוחר יותר, והם רעבים כמו עדר פילים. אבל תמיד נשאר ממה שאני מכינה." חנה אסתר המשיכה להסתכל בסיר. פתחה את הפה שלה, סגרה, ושוב פתחה. "אני... מקודם התביישתי לשאול, אבל עכשיו שאת אומרת... אפשר עוד צלחת מרק?"

אמא חטפה מהיד של חנה אסתר את הצלחת. "בטח בטח. מה השאלה!" וכבר טיילה המצקת בין הסיר לצלחת של האורחת. חנה אסתר מבקשת צלחת שנייה מהמרק האדום! עטרי לא יכלה להזיז את העיניים מהפלא המוזר הזה.

חנה אסתר תפסה את הסנטר של עטרי והסתכלה לה לתוך העיניים. "עוד הפעם את מסתכלת לתוך המאכלות! והעיניים שלך גדולים כאלה, כמעט נופלים. אני רוצה שתגידי לי את האמת: את רעבה? אכלת היום?" אמא קרבה את הצלחת לאורחת, והיא עזבה סוף סוף את הסנטר של עטרי.

"עטרי לא מעזה לטעום את המרק." ענתה אמא במקומה. חנה אסתר הסתכלה על עטרי מזועזעת ואחר כך אמרה לאמא: "תמר, את יכולה ללכת לנוח, את בטח עייפה. את יכולה לסמוך עליי, אני כבר אחנך את עטרי!" אמא הלכה לנוח, ועטרי נשארה עם חנה אסתר, היא קיוותה שהיא לא מתכוונת ברצינות לחנך אותה, כי את המרק הזה, היא לא מסוגלת לאכול.

"בעצם, אני לא רוצה לחנך אותך," אמרה חנה אסתר לעטרי וחיבקה את הכתף שלה. "אחר כך לא תרצי שאבוא אליכם שוב." היא הוציאה מהכיס שלה סוכרייה בלי סוכר בטעם דובדבן, הגישה לה אותה, ונעלמה לה חזרה אל הסמינר שלה.